

FLORIN BUHARU

VÂNĂTORII PROSCRIȘI

CARTEA A DOUA

OSIRIS

Pentru Diana și Teodora Momoc.

CAPITOLUL 1

LUCIEN

Balul de absolvire urma să se transforme într-un iad.

Ei bine, iad era cam mult spus, dar Lucien nu găsea alt cuvânt mai potrivit pentru distrugerea serii după câteva zile în care lucrurile merseseră ciudat de normal. Câteva zile în care se bucurase de soare, de liniște, de umanitate. Câteva zile care îi lăsaseră impresia că speranța nu era pierdută, că lumea nu era atât de întunecată pe cât o credea el, și, poate, printr-un miracol dumnezeiesc, viața pe care o lăsase în urmă avea să se reîntoarcă precum fluxul și să-l inunde.

După ce reușise să îl înjunghie pe Justin în piept cu sabia și îi oferise pacea, Lucien nu mai avusese parte de astfel de experiențe. Nici el, dar nici ceilalți patru Vânători Proscriși. (Încă îi era greu să le adreseze prietenilor săi acele titluri blestemate.) Rămăsese profund marcat de evenimentul din cimitir care i se derula involuntar în mintea aproape de câteva ori pe zi. Acel simțământ straniu ce se îmbibase în el era pregnant, luminându-i sufletul, dar, în același timp, întristându-i-l.

Se simțise golit atunci. De parcă sufletul se transformase într-un fulger și țâșnise prin el, despicându-i pieptul cu durere, furie și răzbunare, iar apoi i-l căptușise la loc cu pace, mântuire și bunătate. Și iertare.

Nu existau cuvinte care să redea ceea ce simțea. Un gol imens, dar și un sentiment năvalnic, copleșitor.

În noaptea asta avea să simtă din nou.

Muzica se revărsa peste ei într-o învălmășeală de acorduri bubuitoare. Era atât de puternică, reverberând până pe străzile pustii, încât reușea să acopere orice zgomot, orice murmur. Doar tocurile ascuțite ale fetelor ce se învârteau de parcă ar fi plutit se auzeau țâcănind pe podea.

Lucien abia dacă se ridicase de la masă pe parcursul serii. Să danseze nu era deloc punctul său forte, dar a reușit să facă un

sacrificiu și să imite un tip de mișcări alături de Emily, care i-au stârnit râsul acesteia, apoi au hotărât că era mai bine dacă el nu își etala talentele artistice.

Cel puțin, nu era singurul din încăperea somptuoasă care nu dansa. A observat că Eliot se ținea cât de departe putea de Jessamine, furișând priviri vorace spre ea. Însă nu îl băga în seamă.

Jess râdea cu Emily, ciocnindu-și paharele în care se agita vinul roșu. A avea o mână încolăcită pe după trupul acesteia, cu degetele răsirate pe rochia de satin negru, atingându-i talia. Aproximativ dintre ele, a observat Lucien, în timp ce sorbea din pahar și se lăsa pe spate în scaun, era ceva ce nu a putut să interpreteze – sau nu a vrut. Zâmbetele lor erau ca două lumini strălucitoare, amestecându-se printre razele iridescente care porneau din tavan și printre rochiile lungi, măturând podeaua, ca niște mantii colorate.

Aerul părea să clocotească în jurul lor. Era ceva la ele. Ceva special, ceva robust, mai mult decât fusese vreodată.

Eliot părăsise ringul de dans și se alăturase unui grup de băieți care beau tequila la o masă din colț. Stefan nu se zărea pe nicăieri, iar Lucien s-a întrebat ce se întâmpla cu el. Ajunseseră aici cam pe la ora nouă jumătate, și, de circa două ore, nu-l mai văzuse prin preajmă.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus spre cele două fete care chicoteau. Se simțea mirosul de parfum scump, amețitor.

– L-ați văzut pe Stefan? a urlat Lucien peste muzica vibrantă.

Ele au râs.

– Ce?

– Unde e Stefan?

Emily și-a trecut mâna peste rochia lui Jessamine, apoi i-a spus lui Lucien:

– Nu știu. Nu l-am mai văzut.

Ele i-au mai aruncat o privire abțiguită, apoi au început să danseze – împleticindu-se și chicotind.

Lucien nu le-a luat în seamă. S-a oprit în mijlocul încăperii, a scrutat cu privirea fiecare masă, de la ușa dublă glisantă, până la intrândul în perete unde se afla baia. Nici urmă de Stefan. Era ușor să-i recunoști frapantul costum verde prin toată mulțimea.

L-a sunat, dar nu a răspuns. S-a dus în baie. Nu era nimeni. A ieșit afară, în aerul rece al nopții și a găsit doar un grup de adolescenți care fumau iarbă în spatele localului, iar unii se lingeau într-un mod strident. A văzut cum un tânăr își vâra mâna pe sub rochia unei fete...

Stefan nu putea să plece acasă, nu? Ce motiv ar fi avut? Și, de ce nu i-ar fi anunțat pe niciunul?

Deodată, un simțământ periculos a încolțit în Lucien. Toată liniștea din ultimele zile s-a întunecat de un gând. Dacă s-a întâmpnat ceva cu Stefan? Ceva rău, de genul creaturilor supranaturale sau morții care se ridicau?

Era pregătit, bineînțeles, pentru trupuri erodate care puteau să apară în orice clipă. Se părea că magia sabiei cuprinsese teaca și suportul în care stătea aceasta așezată, la brâul lui Lucien. Era acolo, lângă șoldul său, invizibilă pentru oamenii normali, dar așteptând parcă să străpungă un piept proaspăt scos din mormânt. Cel puțin, nu pulsa și nici fumul albastru nu se târa pe picioarele lui. Asta l-ar fi incomodat mai mult decât îl incomoda prezența ei, care devenea, ușor-ușor, suportabilă, intangibilă. Doar noaptea când se puneă în pat scotea teaca de la brâu și o lăsa pe birou, pentru ca a doua zi să o pună la loc și să se pregătească de ce e mai rău. Fără frică, fără groază. Pentru că asta era ceea ce trebuia el să facă. *Ei să facă.*

Era îngrozit cât de ciudat se simțea fără sabie lângă el. Nu se simțea expus sau neprotejat, dar ceva din el, o parte enervantă, tânjea să o simtă lângă el. De parcă ar fi făcut parte din ființa lui, din țesătura sufletului. Lucien nu voia asta. Nu voia ca un metal cu astfel de întrebunișuri să fie mai mult decât un lucru grotesc.

Gândindu-se la toate astea, nici nu și-a dat seama cât se îndepărtase de local. Muzica încă bubuia prin pereții acestuia, dar era ușor estompată aici, unde se opreau rândurile de mașini. Un câmp interminabil cu iarba aurie abia tremurând se desfășura în spatele lui. Și mai erau doar niște pubele de gunoi așezate lângă trei copaci.

Înainte de a face un pas ca să se întoarcă la local, s-a auzit ceva în spatele pubelelor. Acestea s-au zguduit, revărsând câteva gunoaie.

– Stefan, tu ești? a întrebat Lucien, coborându-și mâna încordată pe mânerul sabiei, apoi a simțit întunericul albastru fremătând în teacă și străpungând noaptea.

Și a mai simțit ceva – un foșnet în mintea lui. Niște mișcări abia palpabile zdrăngănind în capul său. Chiar din momentul în care un firisoș de amețelă s-a mulat peste creierul lui, și-a dat seama ce era.

A strâns mânerul cu putere în palmă, încât a crezut că i s-a desprins pielea. Dintr-o singură mișcare fulgerătoare a scos sabia din teacă, iar lama ei a tăiat aerul, tenebrele albastre învălătucindu-i picioarele în timp ce se prelingeau și făceau posibilă vizibilitatea.

Singurul lucru pe care l-a văzut în lumina sinilie a fost o mâna căzută în spatele pubelei. Degetele îi erau roase, scoțând în evidență doar oasele retezate care, la rândul lor, erau perforate. În concavități mișunau viermi. Pornind de la încheietură și până în punctul în care antebrațul era ascuns de pubela, pielea scorjită tremura precum gelatina pe oasele subțiri, îngălbenite, ceea ce l-a făcut pe Lucien să-și dea seama că „persoana” era moartă de foarte, foarte mult timp. Și murise în acel loc, fără ca nimeni să-l găsească vreodată.

Lucien a înaintat, împungând sabia în față.

STEFAN

A trebuit să strângă între degete marginile telefonului ca să-și înăbușe impulsul de a răspunde când pe ecran a apărut numele lui Lucien. Îl văzuse cum se oprise în mijlocul localului și îl căuta-se din priviri, însă nu îl găsisese.

Iar Stefan nu voia ca Lucien să-l găsească și, de aceea, se ascunsesese în colțul întunecat al încăperii, de unde putea să observe pe oricine și orice. Nu voia să-l vadă, să aibă contact vizual sau să-l audă vorbind la mai puțin de câțiva zeci de metri de el, pentru că...

... se simțea stânjenit pentru că se gândea la Lucien în acea multitudine de feluri la care nu ar fi trebuit.

El și-a mușcat buzele până ce a simțit gustul amar al sângelui plutindu-i în gură.

O, ce frumos îi stătea în costum lui Lucien! Cât de grandios, cât de... perfect! Remarcase acest aspect și în ziua înmormântării lui Justin, dar atunci fusese altceva. Atunci nu își permisesese să-l analizeze, să-l memoreze, să-i imprime fiecare mișcare, fiecare gest în minte, cum făcea acum.

Stătuse în spatele grupului, retras, și fusese bucuros că nimeni nu se întorsese spre el. Îl privise pe Lucien cu buzele deschise de admirație – era aproape sigur de acest lucru – în timp ce el înainta prin mulțimea de oameni, grațios, elegant, cu umerii ridicați și cu izul parfumului scump înflorind în aer, producând în Stefan un tremur atât de puternic, încât avusese impresia că va turba.

Lucien era mai scund cu un cap decât el, slab, dar cu o structură osoasă care avea un fel rafinat de a-l face să strălucească. O stea trecută prin lapte, apoi țesută pe cerul întunecat. Perfecțiune. Sublimitate.

Pomeții feței, oasele care-i ieșeau în relief, părând că plesnesc sub pielea moale, tânără, ce le acoperea, firele nerase ale bărbii proaspăt răsărite, acei ochi în care se uneau toate oceanele într-o involburare albastră... Toate aceste detalii aprindeau în Stefan o dragoste imensă, dar și o durere pe măsură.

De-a lungul acestor ani în care iubirea crescuse mai puternică cu fiecare zi, Stefan învățase să-și acopere sentimentele cu un zâmbet dezinvolt sau cu niște lapalysade, care îi stârneau râsul lui Lucien, ceea ce îl făcea pe Stefan să se simtă important.

Durerea care îi explodase în piept când venise aici – și care încă supura precum o tumoare – fusese cel mai năucitor și mai copleșitor sentiment pe care îl întâlnise în toată existența lui. De parcă în seara aceasta totul erupsese din el – neputință, tandrețe și interdicere. Și furie față de propria-i persoană, apoi frică. Nicio experiență supranaturală, nimic, nu îl tulburase și nu îl chinase ca acea durere izvorâtă din miezul inimii sale cufundate în acid. Durerea fusese ascuțită – un ciob, un pumnal lung, trecut prin flame, care spulberase oscioarele și ligamentele pieptului și trecuse prin el precum un fulger. Suferință reală. Pătrunzătoare. *Devoratoare*.

Îi venea să-și închidă și deschidă repetitiv pumnii pentru a se calma, dar apoi era din nou izbit de impulsul de a-și duce mâna în dreptul inimii și a strânge carnea, mimând parcă o mișcare feroce de a-și vârî degetele prin piept ca s-o smulgă, s-o rupă în bucăți pentru totdeauna.

Și-a jurat că, într-o bună zi, își va smulge inima.

Ori o va face el, ori altcineva. Și știa cu siguranță cine era acel altcineva.

Dar acea zi nu avea să vină prea curând, iar durere zâmbea în interiorul lui, mai hulpavă ca niciodată.

Nu putea să descrie în cuvinte – nu îndrăznea să se gândească în acel mod la prietenul său – ceea ce simțea el pentru Lucien. Era ceva mult mai puternic decât indestructibila și ferventa legătură de prietenie dintre ei care se formase de când aveau doi ani. Uneori, gândea Stefan, în Lucien vedea mai mult decât în propria-i familie.

Până la urmă, familia nu înseamnă mereu rude de sânge¹.

În Lucien vedea fericirea, își vedea sufletul zbârnâind și oglinindu-se în al său.

Dar tot ceea ce vedea Stefan, tot ceea ce visa și spera, nu aveau să fie vreodată posibile. Știa asta. Știa că Lucien nu simțea și nu va simți nimic pentru el în veci.

Să aibă sentimente pentru un băiat nu numai că-l făcea să se rușineze de el însuși, dar simțea că i se ofilea sufletul.

Problema lui nu era societatea, cum se gândeau alții. Nu, în niciun caz. Nu îi păsa de oamenii din jurul său sau de familia care, mai mult ca sigur, era împotriva. Îi păsa doar de Lucien. Ce va zice acesta dacă va afla?

Nu va afla, s-a corectat în gând, cufundându-se și mai mult în bezna din colț, până ce spatele i s-a lipit de peretele îmbrăcat în mătase grenă. *Niciodată*.

Îl durea să nu îi spună, însă așa era cel mai bine. Chiar dacă sufletul i se va împovăra și se va clătina din pricina bagajului colesitor de griji și sentimente, tot nu o va face. Chiar dacă va muri puțin câte puțin în fiecare zi și va îndrăzni să viseze la Lucien, ca și cum, printr-o ipoteză ne bună, va fi al lui odată.

¹ Bobby Singer, *Supernatural*

Se îndrăgostise de o fată pe la cincisprezece sau șaisprezece ani, nu ținea prea bine minte, căci nu fusese o relație care să-și lase amprenta asupra lui în niciun mod. Ei bine, dragoste era cam mult spus pentru ceea ce simțise el față de ea. Mai mult o plăcere, o aventură adolescentină a încercării sentimentului de iubire. O plăcuse, într-adevăr, o sărutase și adorase gustul buzelor ei și cum inima ei cânta lângă a sa.

Dar nu o iubise suficient pentru a-l uita pe Lucien.

Iar când ea îi rupsese inima, ducându-se după un băiat și dispăruse complet din viața sa, Stefan simțise atât un gol puternic, cât și o eliberare ușoară. Golul despărțirii, al înșelăciunii. Eliberarea de ea, descătușarea sentimentelor pentru Lucien. Nu putuse să-și ascundă inima în spatele alteia. Nu putuse să umbrească iubirea pentru Lucien cu iubirea pentru ea.

Îl iubea pe Lucien în atât de multe feluri, încât îi era greu să cuprindă cu mintea. Îl iubea din cele mai adânci substraturi ale ființei lui. Lucien era lumina care îi exploda în suflet – o lumină atât de puternică, incandescentă, care îl ardea – ce-i drept – și îl umplea de căldură.

Ar fi vrut să nu fie deloc așa. Ar fi vrut să iubească o fată sau, cel puțin, un alt băiat care să împărtășească aceleași sentimente cu el. S-ar fi simțit altcumva, de parcă ar fi aparținut cuiva.

Însă îl dorea doar pe Lucien. Dragostea lui pentru Lucien era inextingibilă.

De câte ori nu se aflase cu buzele la o distanță de doar câțiva centimetri de gura întredeschisă a lui Lucien? Acesta nu observase niciodată vulnerabilitatea și dezechilibrul care îl năuceau pe moment pe Stefan. Nu îi văzuse săbiile care se încleștau în pieptul său, vrând să i-l sfărâme. De câte ori a vrut să-l sărute – doar un sărut, nimic mai mult –, dar nu îndrăznise? Reușise cumva să-și înfrângă dorința, să-și înăbușe simțămintele, dar apoi înotase prin durere și plânsete. Se ducea noaptea acasă, se trântea în pat și își acoperea capul cu perna pentru a-și astupa suspinele grele care îi explodau din măduva sufletului. Erau atât de sincere și de reale, încât îl uimeau și pe el. Se privise nopți întregi în oglindă – stând doar așa în fața ei, studiindu-și chipul bolnav și trupul dezbrăcat, luminat de neoane – fără să spună nimic, fără să facă

nimic. Se privise ore întregi și un torent de gânduri i se învârtise în cap, fiecare fiind o amenințare și un dispreț, șuierând prin creierul lui, țipând malefic și apoi râzând lugubru: *El nu te va iubi niciodată în acest fel. El te vede doar ca pe un prieten, poate chiar ca pe fratele pe care nu l-a avut niciodată. El nu se va gândi în veci la tine ca la ceva mai profund decât un prieten. Nu va exista nimic. Niciodată. Doar cenușa inimii tale cernându-se peste fericirea lui.*

Erau glasurile enervant de adevărate care reverberau prin el. Nu încercase să le alunge, nu încercase să spere sau să-și modeleze gândurile altfel. Le acceptase. Erau adevărul crud, care se deschidea precum un hău transinfinat în fața lui, trăgându-l în jos, printre valuri și valuri de suferință, care apoi se preschimbeau în tsunamiuri și mușcau din ființa lui, până ce nu mai rămânea nimic.

Doar deșertăciune.

El se usca.

Se moleșea pe zi ce trece mai mult și mai mult...

Și nu putea să facă nimic ca să oprească cursul durerii agonizante.

Suferința era precum un fluviu care se revărsa peste cicatricile sângerânde ale inimii lui perforate.

Nu își auzea gândurile. Nu își putea controla inima.

S-a gândit iar când va veni momentul să și-o smulgă din piept.

Simțea că trebuia să aștepte prea mult.

Nu putea aștepta atât.

Inima lui trebuia înlocuită cu impenetrabilitate. Cât de curând, înainte să-și ucidă sufletul.